

pel Barranc de l'Infern, que anirem seguint al larg de l'excursió, opta per continuar. S'ha d'anar en compte a no caure als bassals en saltar de pedra en pedra. Saltar és perillós, ja que les pedres mullades rellisquen. Algú ho pot testimoniar.

El camí és bastant perdedor car passa per una malesa infernal. Caminem sense dir ni piu, no sabem si per la mullena o per maleir el guia ("lo" Samsó) que ens porta per aquells paranys tan adequats al seu nom. Gràcies als senyals de pintura que prèviament en Josep Samsó i en Francesc Garrigós havien fet, trobem el pas per sortir del laberint.

A continuació ens espera una pujada de purgatori (que ens pot fer guanyar unes quantes indulgències en aquesta quaresma). No en tenim prou amb les cames sinó que també hem de fer servir les mans. Algú comenta que una excursió tan feréstega com aquesta no s'havia fet mai al Paraigua, exceptuant la baixada del Vero.

Fent el salvatge entre roques i savines arribem a Solduga

que, per comparació, és el cel, ja que la panoràmica s'ha aclarit i el sol per agrair-nos l'esforç ha sortit a acompanyar-nos. Des d'allí gaudim d'una "celestial" vista sobre Collegats.

Solduga és un poblet inicialment d'origen troglodita on, amb el temps, s'ha anat construint també fora de la roca. Per això es veuen dues esglésies, una de pre-romànica a sota de la penya i una altra, posterior, a fora. Durant la guerra del 36 el front es va instal·lar aquí durant una temporada, fet pel qual el poble va quedar destruït.

Des d'allí fins al Salt de la Núvia el camí és una delícia per a la vista. Passem per un altre poble troglodita (Esplugu de Baiarri). En passar pel Salt de la Núvia "lo" Josep ens explica la història d'aquella núvia que procedia del pla i que, mal casada i sense amor, va preferir saltar el precipici que passar pel pont.

I malgrat totes les desventures de l'etapa, fins i tot en Josep Aresté pot arribar al concert del Palau de la Música a Barcelona.

ETAPA 13

17 d'abril de 1993

DE GERRI LA SAL A ENVINY

Es nota que cada cop estem més lluny de Barcelona perquè cada etapa comencem a caminar més tard. Avui hem començat a les dotze.

Sortim de Gerri de "lo" Samsó travessant el pont i seguint

un camí paral·lel al riu que va a Baro. Ben aviat trobem l'ermita romànica d'Arboló. Durant tot el trajecte hi ha multitud de flors silvestres. Es nota que som a la primavera.